

Arrest

nr. 117 230 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Mairtup (Tsjetsjenië) en woont in Khasavyurt (Dagestan). U bent de vader van M. K. (...) (O.V. 7.745.021).

Jaren geleden was u reeds uit uw land vertrokken en had u in Europa verbleven, samen met uw (eerste) vrouw Z. R. (...). Zo verbleef u in 2004-2005 in Duitsland waar u een asielaanvraag had ingediend. In Duitsland wordt uw dochter K. K. (...) geboren in 2004. Nadat uw procedure in dat land afgesloten wordt, gaat u naar België waar u op 26 september 2005 een asielaanvraag indiende onder de naam I. M. (...) (naam van uw vader). Op 12 oktober 2006 neemt de

Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband ten aanzien van u een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (een zogenoemde 26 quater) omdat niet België, maar Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U gaat niet terug naar Duitsland maar wel naar Frankrijk waar u ook een asielaanvraag indient. In dat land wordt uw tweede kind, M. K. (...), geboren. Na een jaar zet u uw procedure daar stop en geeft aan vrijwillig naar uw land te willen terugkeren. Deze procedure neemt een jaar in beslag en uiteindelijk keert u samen met uw gezin in 2008 terug naar huis. U gaat zich in Khasavyurt (Dagestan) vestigen en gaat er aan de slag in de bouwsector. U werkt ook geregeld als taxichauffeur.

In 2010 scheidt u van uw (eerste) vrouw. Uw zoon komt bij u wonen, en uw dochter blijft bij uw ex-vrouw. In februari 2012 dient u een aanvraag in om uw familienaam te wijzigen in K. (...) (naam van uw moeder). Dit wordt officieel bevestigd in september 2012. In oktober 2012 trouwt u een tweede keer (traditioneel), met A. D. (...).

Op 29 november 2012 krijgt u als taxichauffeur de opdracht om een doos te gaan afleveren op een adres in Khasavyurt. De volgende dag komt de OMON bij u thuis binnenvallen en neemt u mee. Er gebeurt ook een huiszoeking bij u thuis maar er wordt niets in beslag genomen. U wordt hardhandig ondervraagd over de doos: blijkbaar bevatte de doos een bom die een FSB-medewerker had verwond. Men verdenkt u ervan betrokken te zijn bij de rebellen. Uw familie slaagt erin u de volgende dag vrij te kopen. Sinds dit incident zal u meermaals het bezoek krijgen van familie en vrienden van de gewonde FSB'er die van u een schadevergoeding eisen. Ze bellen u ook geregeld op en willen u intimideren door u in te schakelen bij een aantal chantagepraktijken; zo willen ze dat u dreigbrieven en video's met bezwarend materiaal over anderen verspreidt. U wordt ook een aantal keer opgeroepen door de ordediensten, o.a. op 10 december 2012. Op 12 januari 2013 komt de OMON een tweede keer bij u thuis binnenvallen. Opnieuw wordt u meegenomen en vindt er een huiszoeking plaats. Men vindt wapens en munitie bij u thuis maar dat hebben de ordediensten daar zelf gelegd volgens u. Tijdens uw vasthouding wordt u beschuldigd van betrokkenheid bij een andere aanslag, maar met die heeft u niets te maken. Diezelfde nacht wordt u vrijgelaten; ook deze keer is er betaald voor uw vrijlating. Er volgen nog convocaties, nl. op 21 januari 2013, 27 maart 2013 en 15 april 2013. U gaat zich telkens melden en u vertelt de politie van de bedreigingen en chantagepraktijken van de vrienden van de FSB'er. Ondertussen betaalt u uw belagers af en toe wat geld, als aflossing van hun geëiste compensatie. Maar als uw belagers van u eisen dat u een winkel beschiet, beslist u het land te verlaten. Uiteindelijk verlaat u Dagestan eind juli 2013. Een smokkelaar brengt u en uw zoon van Dagestan naar Moldavië met een wagen. Van daar gaat u met een andere wagen naar België. U weet niet door welke andere landen u rijdt. U legt uw reis af zonder geldige reisdocumenten en merkt enkel bij het verlaten van Moldavië iets van een douane of grensovergang. Op 1 augustus 2013 komt u in België aan en dient er de volgende dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van de eerste bladzijde van uw Russische interne paspoort, uw origineel rijbewijs, uw origineel arbeidscontract bij het taxibedrijf, een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van een attest van uw gezinssamenstelling, twee originele huiszoekingsverslagen, vier originele convocaties en een originele verklaring van uw burens.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer naar Dagestan vermoord zal worden door familieleden of vrienden van een persoon die gewond raakte door een bom die u onbewust als taxichauffeur aan zijn huis had afgezet; deze mensen hadden u in uw land reeds afgeperst (CGVS p. 11). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste legt u onaannemelijke verklaringen af over de oorzaak van uw problemen, met name de doos die u ergens moest afzetten en die een explosief bleek te bevatten waardoor een persoon gewond raakte; sindsdien zou u door familie en vrienden van deze persoon lastiggevallen worden.

Zo blijkt u de naam van deze persoon niet te weten. U verklaart dat hij 'misschien een hooggeplaatste politiefunctionaris of een FSB-medewerker met hoge rang was', maar over zijn precieze functie bij welke dienst verklaart u helemaal niets te weten. Ook over de omstandigheden van de aanslag waarbij de bewuste persoon gewond raakte of wat er gebeurd is nadat u de doos had afgezet, weet u niets te zeggen. Meer nog, u verklaart zich over deze persoon of de aanslag op een later moment niet geïnformeerd te hebben, ook niet op uw werk of via uw baas van het taxibedrijf (u had tijdens uw werk als taxichauffeur nochtans de opdracht gekregen de bewuste doos te transporteren en af te leveren) (CGVS p. 11, p. 12-13 & p. 22). Dat u zo weinig weet te zeggen over de kern van uw asielrelaas (i.e. de aanslag door middel van een explosief dat u onbewust vervoerd had en de persoon die daardoor gewond raakte) en dat u überhaupt de moeite niet nam om hierover meer te weten te komen, is bijzonder weinig aannemelijk.

Ten tweede legt u ook incoherente verklaringen af over de problemen die u vanwege uw vermeende betrokkenheid bij deze aanslag zou meegemaakt hebben.

Zo verklaart u dat ofwel familieleden ofwel vrienden – u weet niet echt goed wie – van de gewonde persoon bij u thuis langskwamen. Aanvankelijk verklaart u dat dat 2 à 3 keer per week gebeurde en dat u ook heel vaak gebeld werd; dit gebeurde in de periode sinds de aanslag (30 november 2012) tot begin juli 2013. U verklaart dat u niet altijd thuis was bij hun bezoeken: soms was u op het werk toen ze langskwamen. Als u dan gevraagd wordt hoeveel keer u hen zelf bij u thuis gezien heeft, verklaart u 'sinds onze eerste ontmoeting zeven à tien keer. Eerst belden ze me op. Ik werkte toen. Nu gaat het over hun komsten bij ons thuis. Er waren ook ontmoetingen bij ons in de stad'. Als u dan verduidelijking gevraagd wordt over hoeveel keer u hen thuis gezien heeft, hoeveel keer in de stad en hoeveel keer ze bij u thuis zijn geweest zonder dat u zelf thuis was, blijft u vaag ('bij ons thuis zijn ze weinig langsgeweest') en verandert u uw eerdere verklaringen over het aantal bezoeken bij u thuis ('toen ik u vertelde dat ze bij mij thuis kwamen, 2 à 3 keer per week, bedoelde ik iets anders. Ik bedoel dat we elkaar zoveel keer zouden kunnen zien'). Als u daarop dan nogmaals gevraagd wordt om duidelijk aan te geven wie u hoeveel keer waar heeft gezien (thuis, op het werk of in de stad), blijft u echter meermaals onduidelijke antwoorden geven (CGVS p. 17, p. 19-20). Als u effectief nog bezoeken kreeg van deze mensen zowel bij u thuis, op uw werk als in de stad, kan toch verwacht worden dat u duidelijker kan aangeven hoeveel keer dat waar gebeurde. Het CGVS vindt het ook weinig aannemelijk dat u aan deze mensen die voor u toch hét probleem betekenden (ze vielen u immers lastig en bedreigden u) zei waar u was toen ze u opbelden zodat ze u konden komen opzoeken. Het is opmerkelijk dat iemand zijn vervolgers spontaan en vrijwillig de kans zou geven rechtstreeks met hem in contact te komen in plaats van ze (proberen) te vermijden.

Daarnaast verklaart u dat de verwanten van de gewonde persoon van u een schadevergoeding eisten voor de beschadigde wagen en medische kosten van hun verwante of kennis, vijf miljoen roebel in totaal. Naar eigen zeggen betaalde u hen stelselmatig kleine bedragen en zag u zich daardoor ook genoodzaakt een stuk bouwgrond te verkopen. Als u gevraagd wordt hoeveel u al had afbetaald, op welke manier, wanneer en aan wie, blijft u hierover andermaal vaag ('meestal betaalde ik hen cash. Soms 150, soms 100.000'). Over de grond die u verkocht verklaart u dat het uw tante was die alles regelde omdat zij werkt voor een dienst die zich bezighoudt met de verdeling van grondpercelen. U verklaart dat ze de grond verkocht aan een ouder koppel, maar hoe die heten weet u niet. De documenten in verband met de verkoopovereenkomst werden ook door uw tante geregeld, maar hoewel u daar de wettelijke termijn van vijf werkdagen voor gegeven werd, heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent niets ontvangen (CGVS p. 20-21). Welnu, als u door uw belagers effectief gedwongen werd tot het betalen van een compensatie kan toch verwacht worden dat u concreet kan aangeven hoeveel u al had afbetaald en aan wie u via uw tante uw stuk grond had verkocht.

Verder verklaart u dat de verwanten van de gewonde persoon u onder druk zetten om mee te werken aan hun chantagepraktijken; zo zouden ze van u verlangd hebben dat u compromitterend (video)materiaal en dreigbrieven aan rijke families zou afgeven en dat u op een winkel zou schieten (uiteindelijk zou u twee keer toegegeven hebben aan deze eisen: in mei 2013 zou u een brief in een winkel hebben afgegeven en ook een memory stick gedropt hebben bij een ondernemer thuis) (CGVS p. 23-25). Welnu, aangezien hierboven reeds werd aangetoond dat uw problemen met deze mensen weinig aannemelijk zijn, komen ook uw verklaringen over de chantagepraktijken waarvoor men u wou inzetten op los zand te staan. Bovendien heeft u over deze chantagepraktijken niets verteld bij het indienen van uw huidige asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS dd. 8.08.2013 p. 4 vraag 3.5). Als u hierover om uitleg gevraagd wordt, verklaart u 'omdat de tolk me toen zei dat ik het kort moest houden. Ze hebben me maar enkele vragen gesteld. Ze zei me ook dat het hoofdinterview later zou plaatsvinden en dat ik dan alles zou mogen zeggen' (CGVS p. 25). Echter, aangezien u aan het begin van het gehoor op het CGVS bevestigde dat u alle elementen van uw vertrek op de DVZ heeft kunnen vertellen, zij het in het kort (CGVS p. 2), is dergelijke uitleg waarom u deze feiten niet verteld heeft op de DVZ niet toereikend. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, te meer als hij verklaart dat net deze feiten er hem uiteindelijk toe aangezet hebben zijn land te verlaten (CGVS p. 23-24). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Ten slotte vermeldt u ook problemen met de autoriteiten die u ervan zouden beschuldigen een aanslag te hebben willen plegen (zie ook bespreking documenten hieronder). U heeft het in deze over twee huiszoekingen door de OMON waarbij u werd meegenomen, meer bepaald op 30 november 2012 en op 12 januari 2013. Beide keren werd u vrijgekocht, de eerste keer voor 250.000 roebel en de tweede keer voor 150.000 roebel. Over de manier waarop en via wie dit losgeld zou geregeld en betaald

zijn, weet u echter bitter weinig te zeggen (CGVS p. 14 & p. 17). Echter, als u werd vrijgekocht van bij de autoriteiten door uw familieleden zoals u beweert, kan verwacht worden dat u meer weet te zeggen over de modaliteiten van deze vrijkopen. Bovendien verklaart u over de eerste keer dat u meegenomen was dat u 'uit geruchten' vernam dat uw zaak normaal naar de rechtbank moest overgebracht worden. Daarop verklaart u dat u dat via uw ooms te weten kwam, maar over hoe zij dat wisten blijft u vaag ('via via denk ik volgens mij', CGVS p. 13). Nog over uw problemen met de autoriteiten verklaart u dat u nog een aantal keer opgeroepen werd, meer bepaald op 10 december 2012, 21 januari 2013, 27 maart 2013 en 15 april 2013 (zie ook bespreking documenten hieronder). U ging zich telkens melden en naar eigen zeggen kreeg u dan vragen over het meest recente incident dat in de regio had plaatsgevonden net voor de convocatie (zoals schietpartijen en moorden), omdat de politie u (weliswaar onterecht) verdacht van daarbij betrokken geweest te zijn. Als u gevraagd wordt om per convocatie aan te geven van welk incident u dan beschuldigd werd, zegt u dat u bij de eerste oproeping (10.12.2012) vragen kreeg over wat er gebeurd was op 29 november 2012 – hieromtrent werd net aangetoond dat het weinig aannemelijk is dat u daar weinig over kan vertellen (zie boven). De andere oproepingen gingen volgens u over een beschieting van politieagenten ergens aan een controlepost in Kizilyurt. Meer details over deze schietpartij weet u niet te zeggen; meer nog, u verklaart dat u zich daar later niet over geïnformeerd heeft op één of andere manier (CGVS p. 16 & p. 17-18). Als u effectief zou opgeroepen zijn door de politie naar aanleiding van incidenten in uw regio en zelfs beschuldigd werd van erbij betrokken geweest te zijn, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover meer kan vertellen dan u doet tijdens het gehoor, of dat u op zijn minst heeft proberen meer te weten te komen over deze incidenten. Dit is hier niet het geval, wat meteen de wenkbrauwen doet fronsen over deze oproepingen.

Om uw problemen met de autoriteiten te staven legt u een aantal documenten neer, meer bepaald twee huiszoekingsverslagen, vier convocaties en een verklaring van uw burens (documenten 6-12). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit hier niet het geval. Verder dient nog gewezen te worden op een aantal andere opvallende elementen aangaande deze documenten. Over de verklaring van uw burens dient gezegd dat het gaat om blote en persoonlijke verklaringen van mensen uit uw dichte kennissenkring, waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. Volgens u lieten uw burens deze brief op hun eigen vraag opstellen door het wijkcomité (CGVS p. 21-22), wat sterk wijst op een gesolliciteerd karakter. In de brief staat vermeld dat er huiszoekingen werden verricht bij u thuis en dat u regelmatig werd opgeroepen voor gehoor bij de politie, maar geen enkele van deze feiten worden in de brief concreet vernoemd qua aantal, tijdstip, of omstandigheden. Wat betreft de huiszoekingsverslagen en convocaties dient gewezen te worden op een aantal vormelijke gebreken. Zo ontbreekt op beide huiszoekingsverslagen een stempel van de instantie die ze uitgaf, en hoewel u verklaarde dat uw moeder, uw tante en uw burens aanwezig waren tijdens de huiszoekingen (CGVS p. 14-16), staat op de verslagen enkel de naam van de onderzoeker en de burens (getuigen) vermeld als aanwezigen tijdens de huiszoeking. Geen enkele van de convocaties is genummerd terwijl daar wel de ruimte voor voorzien is. Het valt ook op dat op slechts twee van de vier convocaties de naam van de onderzoeker bij wie u zich diende te melden specifiek vermeld staat in de eerste alinea (terwijl deze op de overige twee convocaties enkel onderaan de convocaties staat). Verder is het opvallend dat deze onderzoeker onderaan de convocaties nu eens wordt aangeduid met de rang "majoor van justitie" (convocaties waarbij u werd opgeroepen op 10 december 2012 en 21 januari 2013), dan weer met de rang "kapitein van justitie" (convocaties waarbij u werd opgeroepen op 27 maart 2013 en 15 april 2013). Bovendien verschillen de handtekeningen van de onderzoeker onderaan de eerste twee convocaties van de laatste twee convocaties, terwijl de familienaam en initialen van betrokkene dezelfde zijn. Naar eigen zeggen werden deze convocaties bij u thuis afgeleverd, maar van deze afleveringswijze valt op de convocaties niets terug te vinden. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (met name de (O)MVD van Khasavyurt). Over deze documenten legt u ook een aantal incoherente verklaringen af. In deze context dient eerst en vooral verwezen te worden naar uw onaannemelijke verklaringen over de vragen die u tijdens de oproepingen kreeg over incidenten die in uw regio gebeurd waren (zie boven). Over het tweede huiszoekingsverslag verklaart u aanvankelijk dat men erop schreef dat ze kogels en munitie hadden gevonden, om dit meteen daarna te ontkennen en te verklaren dat men zogezegd wel wapens bij u thuis had gevonden maar niets in het verslag schreef. Als u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dat de ondervrager u verkeerd begrepen heeft (CGVS p. 15-16), wat echter een povere verklaring is voor de aangehaalde anomalie.

De incoherente verklaringen die u over deze documenten aflegt, gecombineerd met de aangehaalde vormelijke gebreken en het feit dat documenten pas ondersteuning vormen van het

aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met coherente verklaringen (wat hier niet het geval is), zorgt ervoor dat de authenticiteit en de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze documenten op de helling komen te staan. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat documenten in de noordelijke Kaukasus (o.a. in Dagestan) gemakkelijk kunnen worden gekocht. Aldus kunnen deze documenten de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielrelaas in geen geval herstellen.

Ten derde dient gewezen te worden op het volgende: een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid betreft de vaststelling dat de door u voorgehouden reismodaliteiten evenmin geloofwaardig voorkomen. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u gereisd heeft zonder geldige reisdocumenten (nl. enkel met een kopie van uw intern paspoort en uw rijbewijs). Daarnaast blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van de route die u van Dagestan naar België genomen heeft: u noemt enkel Moldavië als land waardoor u gereden heeft. U zou niet weten welke route u genomen heeft; behalve 'misschien Astrakhan' kan u geen enkele andere stad noemen waardoor of waarlangs u gereden bent. U zou bij het verlaten van Moldavië wel iets gemerkt hebben van een douane of grensovergang, maar daarna niet meer. U zegt dat er niets anders voor u in de plaats voorzien was qua reisdocumenten en evenmin had u afspraken gemaakt met de chauffeurs voor het geval u controle zou krijgen (CGVS p. 9-10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval verkeerde nooit (persoonlijk) gecontroleerd te zijn, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat de chauffeurs niet op zijn minst concrete afspraken met u zouden maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een plan te voorzien. Ook de onwetendheid aangaande uw reis is weinig aannemelijk. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst preciaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Dat u op het vlak van uw reisroute niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, en wijst er mogelijkwijze op dat u op reguliere wijze en met een geldig internationaal paspoort naar België heeft gereisd.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst de Russische Federatie een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De kopie van uw Russische interne paspoort, uw rijbewijs, uw arbeidscontract bij het taxibedrijf, de geboorteakte van uw zoon en het attest van uw gezinssamenstelling bevatten louter informatie over uw identiteit, uw gezinssituatie, uw verblijfplaats en uw professionele activiteiten, die hier niet betwist wordt. Ze hebben echter geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De huiszoekingsverslagen, de convocaties en de verklaring van uw burens werden reeds eerder besproken (zie boven). Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tot slot voert verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, minstens voldoet zij aan de voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Zij begrijpt absoluut niet waarom verwerende partij haar voormelde statussen niet heeft toegekend.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot de door verzoekende partij verder in het verzoekschrift aangevoerde appreciatiefout en de schending van het evenredigheidsbeginsel. Ook deze onderdelen van het middel worden onontvankelijk bevonden.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht.

Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven. Verzoekende partij legt uit dat zij, eens zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten, zij zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigen die haar asielaanvraag kunnen bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en men hier in dergelijke geestestoestand niet aan denkt. Verzoekende partij wenst er vervolgens aan te herinneren dat, indien de de bewijslast inderdaad op haar rust, deze wel dient te worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier, gelet op de zeer speciale situatie waarin een (kandidaat-)vluchteling zich bevindt. De bewijslast moet beoordeeld worden in functie van de reële mogelijkheden voor de kandidaat-vluchteling om de bewijzen in kwestie te vergaren, benadrukt verzoekende partij.

Verzoekende partij wijst vervolgens op de constante rechtspraak volgens dewelke de asielzoeker kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas. Verzoekende partij duidt er tenslotte nog op dat, wanneer er twijfel bestaat (over bepaalde elementen en verklaringen), deze ten goede dient te komen van de asielaanvrager en zij stelt dat zij in haar verzoekschrift aantoonde dat haar relaas wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is.

Verder in het verzoekschrift geeft verzoekende partij aan dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd waaruit haar identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst blijken en dat deze elementen niet door verwerende partij worden betwist. Evenzo heeft zij verschillende convocaties neergelegd waarmee zij kan aantonen dat zij verschillende keren als getuige werd opgeroepen. Zij meent dan ook dat zij documenten heeft neergelegd die de vaststellingen in de bestreden beslissing "*nietig verklaren*".

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing, betreft het niet bijbrengen van bepaalde bewijsstukken, enkel wordt opgemerkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om binnen de wettelijke termijn van vijf werkdagen documenten in verband met de verkoopovereenkomst van haar stuk bouwgrond bij te brengen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat deze vaststelling op zich geen gevolgen heeft, aangezien verwerende partij het volgende besluit: "*Welnu, als u door uw belagers effectief gedwongen werd tot het betalen van een compensatie kan toch verwacht worden dat u concreet kan aangeven hoeveel u al had afbetaald en aan wie u via uw tante uw stuk grond had verkocht.*" Aangezien verwerende partij in hoofdzaak het feit dat verzoekende partij vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot voormelde elementen weerhoudt om (impliciet) te stellen dat er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het verkondigde relaas, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen onredelijke bewijslast werd opgelegd waarbij geen rekening zou zijn gehouden

met haar persoonlijke situatie. Volledigheidshalve merkt de Raad hier wel bij op dat het argument dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich nog langer in gevaar zou hebben moeten brengen in haar land van herkomst hoe dan ook niet opgaat, gelet op het feit dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij nog steeds dagelijks contact onderhoudt met haar echtgenote in Dagestan (administratief dossier, stuk 5, p. 6) en zij derhalve via deze persoon eventueel documenten had kunnen verkrijgen teneinde haar asielrelaas te staven.

Waar verzoekende partij aangeeft dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd waaruit haar identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst blijken en dat zij verschillende convocaties heeft voorgelegd waarmee zij kan aantonen dat zij verschillende keren als getuige werd opgeroepen, stelt de Raad vast dat al de door verzoekende partij voorgelegde documenten uitgebreid worden besproken in de bestreden beslissing. Zo stelt verwerende partij dat de kopie van haar Russisch (intern) paspoort, haar rijbewijs, haar arbeidscontract bij het taxibedrijf, de geboorteakte van haar zoon en het attest van gezinssamenstelling geen informatie bevatten over de door verzoekende partij aangehaalde problemen. Betreft de door verzoekende partij voorgelegde huiszoekingsverslagen, de convocaties en de verklaring van de buren, stelt de Raad eveneens vast dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. Haar stelling dat zij wel degelijk documenten heeft neergelegd die de vaststellingen in de bestreden beslissing “nietig verklaren”, hetgeen neerkomt op het argument dat wel degelijk voldoende bewijswaarde dient te worden gehecht aan de voorgelegde documenten, doet geen afbreuk aan de motieven in kwestie. Verzoekende partij laat na de desbetreffende specifieke motivering *in concreto* te weerleggen.

Aangaande het betoog dat verzoekende partij kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas en dat, wanneer er twijfels zijn, haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er zich in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens benadrukt de Raad nogmaals dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing – en uit onderhavig arrest – blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Bijgevolg kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij voert verder aan dat “*de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non)*” niet van aard zijn om de weigeringsbeslissing te gronden. Er dient volgens haar te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

Verzoekende partij poneert in haar verzoekschrift dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd, in die zin dat verwerende partij zich heeft beperkt tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van bepaalde incoherenties en tegenstrijdigheden, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde, interpretatie van bepaalde gegevens. Verzoekende partij meent dan ook dat het totaal niet correct is dat, wanneer zij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, of nog andere informatie verschaft, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt alsof de situatie van deze personen niet relevant is.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat verwerende partij in haar beslissing heeft gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij vertelde asielrelaas omdat zij slechts weinig informatie kan geven over de gewonde FSB-medewerker, de omstandigheden van de aanslag en hetgeen er gebeurd is nadat zij de doos heeft afgezet en dat zij zich hier evenmin over heeft geïnformeerd, omdat verzoekende partij eveneens incoherente verklaringen heeft afgelegd over de problemen die zij vanwege haar vermeende betrokkenheid bij deze aanslag zou hebben meegemaakt – zo kan zij niet op eenduidige wijze aangeven wie (familie en/of kennissen van de gewonde FSB-medewerker) zij wanneer en hoeveel keer heeft gezien – omdat het opmerkelijk is dat verzoekende partij de mensen voor wie zij hoofdzakelijk haar land van herkomst heeft ontvlucht, spontaan en vrijwillig de kans zou hebben gegeven om rechtstreeks met haar in contact te komen en omdat verzoekende partij eveneens zeer vaag is gebleven over het reeds betaalde bedrag van de geëiste schadevergoeding en de manier en het moment waarop zij deze bedragen zou hebben betaald. Verder motiveert verwerende partij dat verzoekende partij niet kon zeggen aan wie haar grond precies werd verkocht, dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het feit dat zij onder druk werd gezet om deel te

nemen aan chantagepraktijken en dat zij hiervoor geen geldige verklaring kon geven en dat verzoekende partij bitter weinig kon zeggen over de manier waarop en via wie het losgeld zou geregeld en betaald zijn. Ook stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij vage en weinig consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gevolgen van haar eerste arrestatie en de incidenten naar aanleiding van dewelke zij enkele keren werd opgeroepen en dat van haar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij moeite zou hebben gedaan om zich hier beter over te informeren. Met betrekking tot de neergelegde documenten wijst verwerende partij er onder meer op dat verzoekende partij ook hier incoherente verklaringen heeft afgelegd.

De Raad stelt vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissing, die hierboven werd samengevat, blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe motivering dewelke berust op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en problemen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat “*de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non)*” niet van aard zijn om de weigeringsbeslissing te gronden, merkt de Raad op dat voormelde vaagheden, onwetendheden, onaannemelijkheden, incoherenties en tegenstrijdigheden allen betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas, zodat deze wel degelijk van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid ervan. Dat deze ingeroepen elementen te wijten zijn aan verzoekende partij zelf spreekt voor zich, aangezien de door verwerende partij gedane vaststellingen gebaseerd zijn op de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Waar verwerende partij nog wordt verweten geen onderzoek te hebben verricht naar door verzoekende partij aangehaalde derden of andere informatie, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.12.2.

2.2.7. Waar verzoekende partij aangeeft te volharden in haar verklaringen en zij opwerpt dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet nog langer in gevaar heeft gebracht om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten, wijst de Raad erop dat het louter volharden in haar verklaringen, die door verwerende partij als ongeloofwaardig worden bestempeld in de bestreden beslissing, geen concreet verweer betreft waarmee zij effectief afbreuk kan doen aan voormelde vaststelling. Verder verwijst de Raad naar hetgeen reeds werd gesteld in punt 2.2.5.2.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt dat er een “vast systeem” bestaat op het Commissariaat-generaal om voor mensen die afkomstig zijn uit Dagestan, eerst te stellen dat er in hun land van herkomst sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, om vervolgens te besluiten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich bij de kandidaat-vluchteling heeft voorgedaan.

2.2.8.2. Daargelaten de vaststelling dat het door verzoekende partij voorgehouden “vast systeem” in de werkwijze van de commissaris-generaal als een blote bewering dient te worden beschouwd, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom het door haar uiteengezette asielrelaas niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, hierbij rekening houdend met alle door verzoekende partij aangereikte feitelijkheden en documenten. De Raad stelt dan ook vast dat het om een weloverwogen besluit gaat en dat er *in casu* allesbehalve sprake is van een quasi-automatische afwijzing van haar asielaanvraag, zoals verzoekende partij insinueert.

2.2.9.1. Verzoekende partij benadrukt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen die haar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werden gesteld, maar zij meent dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Verzoekende partij benadrukt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed maar dient te worden bewezen en zij wijst erop dat in haar land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn.

2.2.9.2. Vooreerst merkt de Raad op dat noch uit het gehoorverslag, noch uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat van haar werd verwacht dat zij “alles” zou weten. In de bestreden beslissing wordt echter wel gemotiveerd dat verzoekende partij met betrekking tot bepaalde belangrijke elementen in haar asielrelaas onaannemelijk vaag is gebleven en dat verzoekende partij – wat betreft de bomaanslag en de verwonde FSB-medewerker en de incidenten die hebben geleid tot enkele

oproepingen bij de politie – kennelijk ook geen moeite aan de dag heeft gelegd om zich over deze zaken verder te informeren, hetgeen volgens verwerende partij wel redelijkerwijs van haar kan worden verwacht. De vage en niet verder toegelichte stelling dat in haar land van herkomst zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn, kan naar het oordeel van de Raad niet volstaan als verschoningsgrond voor de in de bestreden beslissing vermelde vaagheden/het gebrek aan moeite om zich over bepaalde belangrijke zaken terdege te informeren. Volledigheidshalve verwijst de Raad ook nog naar de uiteenzetting onder punt 2.2.10.2 en punt 2.2.11.2.

2.2.10.1. Met betrekking tot het motief dat verzoekende partij onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over de oorzaak van haar problemen, stelt verzoekende partij ten eerste dat zij de FSB-medewerker niet kende. Het is voor haar onmogelijk om meer details te geven, aangezien zij alleen de taxichauffeur was.

2.2.10.2. De Raad is van oordeel dat, indien verzoekende partij naar aanleiding van het afleveren van een doos bij een bepaalde persoon, die achteraf is ontploft, werkelijk op voortdurende wijze door haar autoriteiten zou zijn geïnterviewd omdat zij ervan verdacht wordt banden te hebben met de rebellen en zij tevens regelmatig door familie en vrienden van deze persoon zou zijn opgezocht en onder druk gezet om een schadevergoeding te betalen en om deel te nemen aan bepaalde chantagepraktijken, van haar toch wel kan worden verwacht dat zij pogingen zou hebben ondernomen om te weten te komen wie deze persoon is en wat zijn precieze functie is, teneinde de risico's die zij naar de toekomst toe nog zou lopen beter te kunnen inschatten. Daarbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij niet enkel vaststelt dat verzoekende partij de naam en de functie van deze FSB-medewerker niet kent, doch dat verzoekende partij net zo min iets kon zeggen over de omstandigheden van de aanslag waarbij de persoon in kwestie gewond raakte en wat er gebeurd is nadat zij de doos had afgezet. De Raad merkt tevens op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij zich over deze persoon of de aanslag niet heeft geïnformeerd op een later moment, hetgeen, nu het de kern van haar asielaanvraag betreft, zeer bevreemdend overkomt.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat het voor haar onmogelijk is om meer details te geven omdat zij slechts de taxichauffeur was en zij deze FSB-medewerker niet kende, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard.

2.2.11.1. Nopens de vage verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd omtrent de afbetalingen die zij heeft gedaan en de grond die zij hierdoor heeft moeten verkopen, benadrukt verzoekende partij dat zij heeft kunnen aangeven dat het ging om een totaalbedrag van vijf miljoen Roebel. Zij heeft ook aangegeven dat zij niet veel geld had en dat zij op verschillende momenten in cash verschillende bedragen heeft betaald, het is dan ook niet mogelijk om alles te herinneren. Met betrekking tot de grond die zij heeft verkocht, stipt verzoekende partij aan dat zij duidelijk heeft vermeld dat haar tante het perceel heeft verkocht aan een oud koppel uit Mitsjoerina die de grond hebben gekocht voor hun zoon aan de prijs van 1,2 miljoen.

2.2.11.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand verweer hoofdzakelijk beperkt tot het aanstippen van de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, en die door verwerende partij reeds als onaannemelijk vaag werden bestempeld. Betreft de opmerking dat het ging om verschillende kleine bedragen die zij op verschillende momenten heeft overhandigd, zodat zij zich de details over deze afbetalingen onmogelijk kan herinneren, stelt de Raad vast dat inderdaad niet van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij een nauwkeurig overzicht zou kunnen geven van de concrete bedragen die zij op verschillende momenten zou hebben betaald. Uit de bestreden beslissing en uit de vraagstelling in het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 5, p. 20-21) kan echter niet worden afgeleid dat dit van verzoekende partij werd verwacht. De Raad kan verwerende partij dan ook bijtreden waar deze oordeelt dat de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd (*“Meestal betaalde ik hen cash. Soms 500, soms 100.000. Telkens probeerde ik die uiterste datum uit te stellen.”*, administratief dossier, stuk 5, p. 21) zeer vaag zijn, te meer nu zij ook geen concrete informatie kan geven over de verkoop van haar perceel en zij er evenmin in geslaagd is om de verkoopovereenkomst voor te leggen.

2.2.12.1. Verzoekende partij stipt aan dat zij documenten heeft bijgebracht waarmee zij kan aantonen dat zij in haar land van herkomst geïnterviewd wordt. Zij vindt dat verwerende partij (de authenticiteit van) deze documenten ten onrechte in twijfel trekt en zij wijst erop dat deze stukken nochtans namen en andere informatie bevatten, die verwerende partij zou kunnen natrekken. Zij stelt zich dan ook de vraag waarom verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar deze stukken, hetgeen elke twijfel over de authenticiteit van deze documenten zou hebben kunnen wegnemen. Verzoekende partij is de mening

toegedaan dat de door verwerende partij vastgestelde onregelmatigheden niet voldoende zijn om te besluiten dat aan de door haar neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoekende partij wenst ook nog aan te halen dat een dergelijke werkwijze ervoor zorgt dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om documenten voor de leggen waarmee zij haar asielrelaas kan staven.

2.2.12.2. De Raad duidt er nogmaals op dat verwerende partij in haar beslissing op zeer omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom aan de door verzoekende partij voorgelegde getuigenis van haar burens, huiszoekingsverslagen en convocaties geen bewijswaarde kan worden gehecht. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verwerende partij zich, wat betreft de neergelegde huiszoekingsverslagen en convocaties, niet beperkt tot het aanhalen van vormelijke gebreken – waar verzoekende partij overigens geen uitleg voor verschaft in haar verzoekschrift – maar dat verzoekende partij tevens incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd over deze documenten. Verwerende partij heeft er tevens op gewezen dat documenten enkel een afdoende ondersteuning van het relaas kunnen vormen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen niet het geval is en zij haalt in haar beslissing tot slot nog aan dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat documenten in de noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht. Deze motivering in acht genomen, kan het verweer van verzoekende partij dat de door verwerende partij vastgestelde onregelmatigheden niet voldoende zijn om te besluiten dat aan de door haar neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht, niet worden bijgetreden.

Betreffende het verwijt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de documenten die zij heeft neergelegd, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling zelf en dat verzoekende partij derhalve zelf de verantwoordelijkheid draagt om alle informatie en stukken aan te brengen die haar relaas kunnen staven. Het komt niet aan verwerende partij toe om door onderzoek eventuele lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen. Bovendien heeft verwerende partij deze documenten terdege onderzocht en op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend – een motivering die door verzoekende partij *in concreto* ongemoeid wordt gelaten.

2.2.13.1. Met betrekking tot de bevinding dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat zij werd gedwongen om chantagepraktijken te verrichten, wenst verzoekende partij in de eerste plaats de aandacht te vestigen op het feit dat zij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd vergezeld van een “*buitenkant persoon*”, zoals een advocaat. Zij twijfelt er dan ook aan of de verklaringen die zij tijdens dit gehoor heeft afgelegd correct werden vertaald/weergegeven.

Verzoekende partij wijst er verder nog op dat haar toen werd gevraagd om haar asielaanvraag kort toe te lichten en dat haar werd gezegd dat zij later de mogelijkheid zou hebben op het Commissariaat-generaal om de redenen van haar asielaanvraag (op omstandige wijze) uiteen te zetten. Dit heeft zij ook zo uitgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, stipt verzoekende partij nog aan in haar verzoekschrift. Verzoekende partij licht verder toe dat haar slechts een kwartier werd gegeven om de feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag uiteen te zetten en dat het binnen dit tijdsbestek onmogelijk is om op een nauwkeurige en volledige wijze haar relaas weer te geven. Verzoekende partij vindt het dan ook onvoorstelbaar dat haar nu wordt verweten wat zij tijdens dit gehoor heeft gezegd.

2.2.13.2. Betreft het argument dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman, en zij bijgevolg dan ook twijfelt of haar verklaringen juist werden vertaald/weergegeven, bemerkt de Raad dat het uiten van loutere vermoedens vanzelfsprekend niet als excuus kan worden aanvaard voor het feit dat verzoekende partij tijdens dit gehoor met geen woord heeft gerept over een belangrijk onderdeel van haar asielproblematiek. De Raad ziet overigens niet in hoe een verkeerde of gebrekkige vertaling aan de basis kan liggen van deze omissie, aangezien verzoekende partij – omdat zij hiervoor onvoldoende tijd zou hebben gekregen, zo blijkt uit het volgende argument in het verweer – simpelweg heeft nagelaten om deze feiten te vermelden tijdens dit interview.

Inzake het betoog dat het voor verzoekende partij onmogelijk was om binnen de duur die haar werd gegeven op een nauwkeurige en volledige wijze haar relaas weer te geven, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de

elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 14). Verzoekende partij haalt ter vergoelijking aan dat er tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op gehamerd werd dat zij het kort moest houden en dat zij later op het Commissariaat-generaal de kans zou krijgen om haar asielrelaas uit de doeken te doen. De Raad ziet echter niet in hoe haar bewering dat zij, naast het feit dat zij door de familie/vrienden van de FSB-medewerker onder druk werd gezet om een schadevergoeding te betalen, door hen eveneens onder druk werd gezet om deel te nemen aan chantagepraktijken, als een detail kan worden beschouwd. Verzoekende partij heeft immers op het Commissariaat-generaal aangegeven dat het feit dat zij door haar belagers werd gevraagd om een winkel te beschieten voor haar een brug te ver was en dat zij onder meer hierdoor heeft besloten om haar land van herkomst te verlaten. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij deze problemen niet zou hebben vermeld tijdens het korte interview, gelet op het belang ervan in haar vluchtrelaas.

Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, p. 5). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie – waaronder dus het feit dat zij chantagepraktijken moest verrichten van haar belagers – van haar asielrelaas uiteen te zetten. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft gesteld dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle elementen van haar asielrelaas heeft kunnen vertellen, zij het in het kort. Verzoekende partij heeft op dit moment geen gewag gemaakt van het feit dat zij de kans niet heeft gehad om bepaalde gebeurtenissen te vertellen omdat zij onvoldoende tijd zou hebben gekregen, zodat aan haar betoog een *post-factum*-karakter dient te worden toegedicht (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Deze vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij niet kan worden bijgetreden.

2.2.14. Betreft de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij behoort tot de categorie van personen *“in het bijzonder uiteengezet met een risico in geval van terugkeer voornamelijk de personen verdacht om banden met de rebellenbeweging te onderhouden”*, bemerkt de Raad dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat aan de asielproblematiek die verzoekende partij heeft weergegeven, geen geloof kan worden gehecht. Indien is vastgesteld dat aan haar bewering dat zij er door haar autoriteiten van verdacht wordt banden te hebben met de rebellen geen geloof kan worden gehecht, vervalt in ieder geval de relevantie van voornoemd argument.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij er nog de aandacht op wenst te vestigen dat haar echtgenote op 20 oktober 2013 in België is aangekomen en dat ze hier eveneens een asielaanvraag heeft ingediend, stelt de Raad vast dat hij niet inziet op welke wijze deze informatie enig ander licht kan werpen op de verschillende motieven van de bestreden beslissing.

2.2.16. Gelet op het geheel van het voorgaande besluit de Raad dat aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande het volgende stelt in haar verzoekschrift: *“Dat de Dagestaanse bevolking in zijn geheel aan een hoge graad van geweld wordt uitgelegd en dat een hoog niveau van vervolgingsrisico, op algemene wijze, bestaat voor de inwoners van Dagestan, en in het bijzonder voor degenen die van samenwerking met de opstand zouden verdacht worden”*. Het spreekt voor zich dat dergelijke bemerking, die in feite neerkomt op het louter tegenspreken van voormelde conclusie van verwerende partij, geen afbreuk doet aan voorgaande uiteenzetting. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel stukken neer, die allen fotokopieën betreffen. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT